

PCPM

Polskie Centrum Pomocy
Międzynarodowej

Raport merytoryczny za rok 2009

Projekty PCPM były współfinansowane w ramach
programu polskiej pomocy zagranicznej
Ministerstwa Spraw Zagranicznych RP w 2009 r.

Polskie Centrum Pomocy Międzynarodowej

Cele organizacji oraz zasady działania

W roku 2009 PCPM kontynuowało realizację projektów pomocowych w Afryce i w Azji Centralnej, jak również dynamicznie rozwinęło działania w Polsce. W Afryce, PCPM zrealizowało kolejny projekt związany z rozwojem szkolnictwa, budując dwa budynki dla szkoły podstawowej w Mpunde (Zambia). Działania te były kontynuacją współpracy z tą szkołą, rozpoczętą w roku 2008. W Azji Środkowej PCPM zrealizowało wraz z amerykańską organizacją Save the Children projekt informowania młodzieży szkolnej na temat zagrożeń i sposobów ochrony życia w przypadku klęski żywiołowej. Projekt ten, realizowany w południowym Tadżykistanie, objął 43 szkoły oraz ponad 90 tys. dzieci i ich rodziców. W tym samym kraju PCPM przeprowadził swój pierwszy projekt wolontariatu międzynarodowego, w ramach którego polska wolontariuszka przygotowywała mapy i zestawienie statystyczne na potrzeby organizacji pozarządowych pracujących w sektorze edukacji. Nasze działania w Tadżykistanie wpisywały się w zakres ograniczania zagrożenia i skutków klęsk żywiołowych (*Disaster Risk Reduction*), który jest głównym obszarem działania PCPM w krajach byłego ZSRR.

PROJEKTY POMOCY HUMANITARNEJ I ROZWOJOWEJ W AFRYCE I AZJI ŚRODKOWEJ

Wszystkie projekty projektu PCPM realizowane w 2009 roku wypełniły w pełni, lub nawet przekroczyły, pierwotnie planowane założenia: szkoły budowane w Afryce otrzymały dodatkowe sale lekcyjne, zaś projekt realizowany w Tadżykistanie objął większą niż pierwotnie planowano liczbę szkół i wsi.

PCPM – CELE ORGANIZACJI ORAZ ZASADY DZIAŁANIA

Pod kątem zakresu tematycznego, PCPM buduje swoje doświadczenie i specjalizację w trzech głównych obszarach:

- edukacji oraz szkoleniach i aktywizacji zawodowej, oraz rozwoju samozatrudnienia,
- pomocy technicznej dla instytucji publicznych, w tym zmniejszania zagrożenia i skutków klęskami żywiołowymi, oraz
- pomocy dla osób w potrzebie, w tym pomocy medycznej, ze szczególnym uwzględnieniem potrzeb kobiet i dzieci oraz dla uchodźców i uchodźców wewnętrznych (IDPs).

W naszej działalności pomocowej respektujemy zasady humanitaryzmu, neutralności i bezstronności, które są podstawowymi wartościami pomocy humanitarnej. PCPM w swoich działaniach stosuje się do „Kodeksu Postępowania dla Międzynarodowego Ruchu Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężycy oraz organizacji pozarządowych w przypadku klęsk i katastrof”.

ASPEKTY FINANSOWE

Budżet PCPM w roku 2009 zamknął się kwotą 700 tys. złotych. Główne źródło dochodów PCPM stanowiły dotacje z programu pomocy zagranicznej Ministerstwa Spraw Zagranicznych RP „Polska Pomoc” w łącznej wysokości 543 830 zł oraz Europejskiego Funduszu nr Integracji Obywateli Państw Trzecich w wysokości ponad 150 tys. zł. Będąc fundacją i organizacją non-profit, w roku 2009 PCPM nie osiągnęło zysku. Żadne z działań realizowanych przez PCPM nie wiązały się z pobieraniem opłat od ich odbiorców.

PRACOWNICY

W roku 2009, w ramach realizowanych projektów, PCPM zatrudniało 7 osób. Działalność Fundacji wspierało 5 wolontariuszy, 1 wolontariuszka pracująca w Kirgistanie i Tadżykistanie oraz 15 osób zaangażowanych w przygotowywanie i redagowanie kwartalnika „Pomoc Rozwojowa”.

Dzieci – członkowie szkolnego „Klubu odporności na klęski żywiołowe” w Tadżykistanie. Ponad 90 tys. tadżyckich dzieci uczestniczyło w działaniach edukacyjnych, zmierzających na uświadomieniu im skali zagrożenia ze strony trzęsień ziemi i innych klęsk żywiołowych.

Adam Świerczyński (1979-2009)

Adam Świerczyński – współzałożyciel i wiceprezes Polskiego Centrum Pomocy Międzynarodowej, wieloletni szef misji zagranicznych PCPM w Afryce i koordynator projektów w Sudanie oraz Zambii. W Południowy Sudanie Adam podjął się ogromnego wyzwania rozpoczęcia działalności nowo założonej organizacji humanitarnej w kraju, uchodzącym za jedno z najtrudniejszych do pracy na świecie. Pierwsze niepowodzenia i brak funduszy go nie zrażał - wręcz odwrotnie, kontynuował swoją pracę i po kilku miesiącach PCPM rozpoczęło remont pierwszej szkoły w Południowym Sudanie.

W szczególny sposób bliskie mu było kształcenie ludzi młodych, stojących u progu dorosłego życia, dla których edukacja zawodowa stać się mogła bardzo wymiernym i skutecznym narzędziem trwałego pokonania negatywnych skutków ubóstwa. Przed pojęciem pracy w PCPM Adam pracował w Polsce w sektorze pozarządowym oraz zrealizował także projekt otwarcia Centrum Rehabilitacyjno-Edukacyjnego w Kamerunie. Z wykształcenia był psychologiem.

Zginął dn. 9 sierpnia 2009 r. w Sudanie. Pamięć o Nim żyć będzie w pokoleniach tych, którzy dzięki Jego poświęceniu dostali szansę na lepsze życie.

Misja PCPM w Zambii

Mpunde, środkowa Zambia

W roku 2009 roku PCPM kontynuowało działalność swojej drugiej misji zagranicznej, która ma siedzibę w Mpunde w Zambii.

DLACZEGO ZAMBIA?

W przeciwieństwie do Południowego Sudanu, Zambia nigdy nie zaznała chaosu wojny domowej, czy jarzma brutalnej dyktatury. Od czasu uzyskania niepodległości w 1964 roku, jest stabilnym politycznie państwem, wolnym od napięć na tle etnicznym lub wyznaniowym. 72 plemiona, zamieszkujące ziemie zambijskie, potrafią koegzystować w zadziwiającej zgodzie i harmonii, co jest swoistym ewenementem, pozytywnie wyróżniającym ten kraj na tle innych państw afrykańskich.

Mimo stabilności politycznej, Zambia boryka się z ogromnymi problemami natury społeczno-ekonomicznej. Kraj ten, w którym 68% społeczeństwa żyje poniżej granicy ubóstwa, a jedna szóstą dorosłej populacji jest zakażona HIV/AIDS, pozostaje jednym z najuboższych i najstabilniej rozwiniętych regionów świata. Około 1/3 dzieci w Zambii straciła jednego lub obojwoje ze swoich rodziców, zmarłych na AIDS. Z powodu braku środków do życia, zmuszone są do podjęcia pracy zarobkowej, pozbawiając się jednocześnie możliwości kontynuowania nauki.

System edukacji w Zambii, podobnie jak w Polsce, jest podzielony na trzy poziomy: szkoła podstawowa (która obejmuje więcej lat nauki

niż w Polsce), gimnazjum i szkoła średnia (liceum). Wykształcenie pomaturalne jest bardzo ograniczone i skupia się wokół pięciu uniwersytetów.

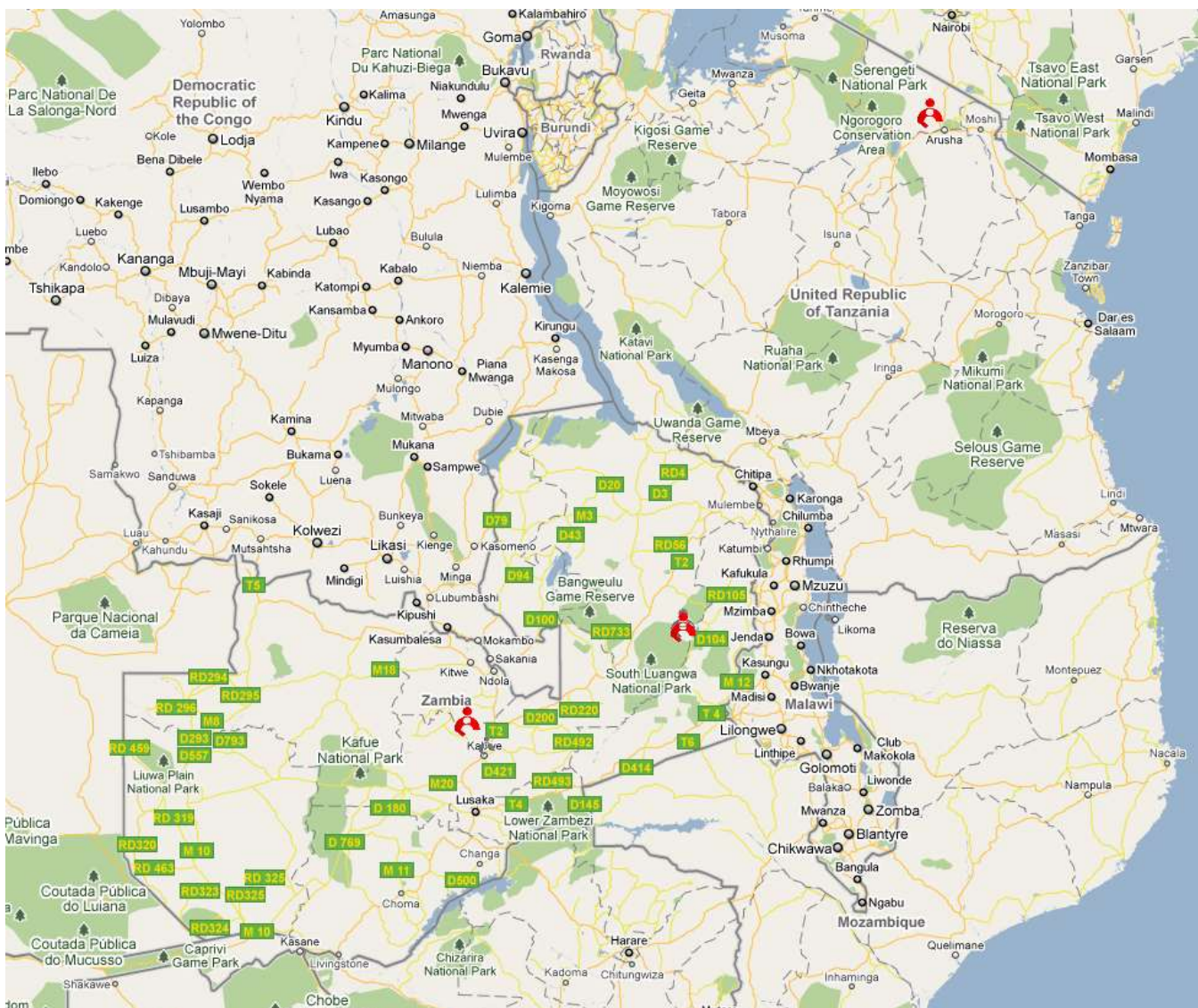
Jedną z największych bolączek szkolnictwa w Zambii jest brak infrastruktury mieszkalnej dla nauczycieli, lub jej niskie standardy. W przeciwieństwie do Polski, gdzie każdy nauczyciel jest zobowiązany do zapewnienia sobie odpowiedniego lokum w ramach środków własnych, w Zambii ten obowiązek leży w gestii rządu. Z uwagi na ograniczone środki budżetowe, władze kraju nie wywiązują się jednak z tego zadania. W miejscach, w których infrastruktura mieszkalna jest słabo rozwinięta, jak no, na terenach wiejskich, brakuje nauczycieli, a ci, którzy, mimo wszystko, decydują się na pobyt w takim miejscu, nie mają motywacji do pracy, co negatywnie odbija się na poziomie nauczania.

WARUNKI ŻYCIA I WYPOSAŻENIE

Projekt PCPM został zrealizowany w bliskiej współpracy z partnerem lokalnym, który zapewnił koordynatorowi projektu zakwaterowanie i wsparcie techniczne. W roku 2010 PCPM planuje dalsze rozwijanie misji i jej zaplecza.

PERSONEL PCPM ZAANGAŻOWANY W PROJEKTY W ZAMBII

- Adam Świerczyński – wiceprezes PCPM, Szef Misji (do sierpnia 2009)
- Monika Nowacka – szef misji (wrzesień – grudzień 2009)
- Krzysztof Iwiński – desk officer w biurze PCPM w Warszawie

Zambia z zaznaczonym położeniem Mpunde, miejscem realizacji projektu PCPM

Rozbudowa szkoły podstawowej

Mpunde, środkowa Zambia

TERMIN REALIZACJI: 27 maja do 31 grudnia 2009 r

BUDŻET: 500 000 PLN, w tym dotacja MSZ 362 350 PLN.

Projekt PCPM został zrealizowany we wsi Mpunde, położonej 250 km na północny-zachód od stolicy Zambii Lusaki.

OSIĄGNIĘTE REZULTATY

Łącznie powierzchnia użytkowa kompleksu szkolnego w Mpunde wzrosła o 336m². Rozbudowa infrastruktury, z której skorzysta bezpośrednio 800 uczniów i 13 nauczycieli, oznacza:

- Utworzenie placówki edukacyjnej oferującej pełen cykl nauczania podstawowego (klasy 1-9) wraz z przedszkolem dzięki zwiększeniu liczby sal lekcyjnych;
- Poprawę warunków pracy nauczycieli poprzez zmniejszenie liczby uczniów przebywających równocześnie na lekcji w jednej klasie oraz stworzenie dla nich bloku nauczycielskiego.

IDENTYFIKACJA POTRZEB

Przed rozpoczęciem działań projektowych, dzieci z okolic Mpunde borykały się z ciężkimi warunkami dostępu do edukacji elementarnej, spowodowanymi niedostatecznym poziomem infrastruktury szkolnej - brakiem wystarczającej liczby sal lekcyjnych oraz domów dla nauczycieli. Uniemożliwiało to odbycie pełnego cyklu edukacji w jednej placówce edukacyjnej oraz zatrudnienie wystarczającej liczby nauczycieli. Ze względu na brak sal do nauczania, około 200 dzieci nie zostało przyjętych w ubiegłych latach do klasy pierwszej. Wiele uczniów ze starszych klas chodziło do szkół oddalonych o ponad 10-15 km. Na liczbę około 800 dzieci przypadało 10 sal lekcyjnych, co sprawiało, że część dzieci uczyła się pod drzewami. Klasa 9. oraz przedszkole nie mogły być utworzone, ze względu na brak pomieszczeń lekcyjnych.

Projekt rozbudowy infrastruktury szkoły podstawowej w Mpunde stanowił kontynuację działań z roku 2008, kiedy to PCPM wybudowało dwa budynki szkolne o łącznej powierzchni ok. 220m². W obliczu ogromnych potrzeb placówki oświatowej w Mpunde,

rozbudowa ta okazała się niewystarczająca.

REALIZACJA PROJEKTU obejmowała takie działania jak:

- Od czerwca do grudnia 2009 roku PCPM zrealizowało II fazę projektu rozbudowy infrastruktury szkoły podstawowej w Mpunde. Budowa była nadzorowana przez koordynatora projektu z ramienia PCPM, który był obecny na stałe na terytorium tego kraju. Realizacja projektu była możliwa dzięki dotacji Ministerstwa Spraw Zagranicznych RP w wysokości 362 350 zł, które pokryło 77% całości projektu.
- W wyniku drugiej fazy rozbudowy szkoły podstawowej w Mpunde, powierzchnia użytkowa szkoły podstawowej w Mpunde wzrosła o dwa budynki szkolne o łącznej powierzchni 196m², mieszczące laboratorium, przedszkole oraz pokój nauczycielski, oraz dwa domy dla nauczycieli (70m² każdy).

PARTNER LOKALNY PCPM: Misja Katolicka w Mpunde

Partner lokalny PCPM był odpowiedzialny za wszystkie aspekty wdrożenia projektu PCPM w Zambii, w tym za bezpośredni nadzór nad budową budynku szkoły. Partner PCPM wniósł także bardzo pokaźny wkład finansowy w przygotowanie projektu, w wysokości ok. 1/3 całego budżetu w postaci materiałów budowlanych oraz pracy ludności lokalnej.

Na zdjęciach: Ceremonia oddania do użytku nowych budynków szkolnych (poniżej). Pracownicy PCPM i przedstawiciele MSZ na ceremonii (powyżej)

Film „Dzieci – nasza przyszłość”

Mpunde, środkowa Zambia

TERMIN REALIZACJI: październik - listopad 2009 roku.

W ramach oszczędności w projekcie budowy szkoły podstawowej w Mpunde, PCPM zrealizowało także produkcję filmu dokumentalnego na temat życia dzieci w Zambii i Kenii. Film ten pokazuje także działania PCPM oraz instytucji zaprzyjaźnionych, takich jak Katolicka Misja w Mpunde, Holy Family Nursery w Kabwe (Zambia), International Association Of Development Partners czy Cheryl's Children's Home w Nairobi (Kenia). Efektem tych działań było przygotowanie 40-minutowego filmu p.t. „Dzieci – nasza przyszłość”, którego autorami byli Katarzyna Cegłowska i Tomasz Mielczar.

Film „Dzieci – nasza przyszłość” został rozpowszechniony wśród nauczycieli, dziennikarzy, studentów oraz osób odpowiedzialnych za polską politykę rozwojową, podczas publicznych pokazów (m.in. podczas Tygodnia Edukacji Globalnej oraz w „Dzień Dobry TVN”). Został on użyty do promocji wiedzy na temat problemów dzieci i młodzieży w krajach Globalnego Południa tj. problemu dostępu do edukacji, epidemii HIV/AIDS, dużej umieralności wśród dzieci poniżej 5 roku życia, problemu dzieci ulic a także sposobów przeciwdziałania tym problemom w Zambii i Kenii, poprzez publiczne pokazy filmu zrealizowanego w tych krajach i towarzyszące mu spotkania i dyskusje. Film ma też także na celu podniesienie świadomości na temat życia dzieci i młodzieży w Kenii i Zambii, wśród ich polskich rówieśników, poprzez wyświetlanie filmu dokumentalnego w szkołach podstawowych, gimnazjalnych i ponad gimnazjalnych.

Warunki nauczania w szkole podstawowej w Mpunde (fot. K. Cegłowska)

Wsparcie SGGW w projekcie „Poprawa możliwości i efektów kształcenia realizowanego przez Hodowlany Instytut Szkoleniowy Tengeru (Tanzania) poprzez wsparcie techniczne i szkoleniowe”

Projekt był realizowany od lipca do grudnia 2009 roku przez Wydział Inżynierii i Kształtowania Środowiska SGGW, przy wsparciu Polskiego Centrum Pomocy Międzynarodowej oraz innych jednostek uczelni w Tanzanii (Tengeru) oraz w Polsce (Warszawa).

Historia współpracy Polaków i polskich władz z władzami Instytutu Hodowli w Tengeru (Livestock Training Institute, Tengeru) ma swój początek w 1942 roku, gdy powstał na tym terenie obóz wychodźców, którzy wraz z armią generała Andersa opuścili Związek Radziecki. Według szacunków historyków około 20 tysięcy ludzi, głównie kobiet i dzieci (przeważnie sierot) dotarło na początku lat czterdziestych do Kenii, Ugandy i Tanzanii. Niespełna 5 tysięcy z nich wybrało Tengeru na miejsce osiedlenia się. Polacy na początku lat pięćdziesiątych byli inicjatorami utworzenia rezerwatu przyrody, który z czasem został przekształcony w Instytut Hodowli.

Ogólnym celem strategicznym projektu był wzrost potencjału edukacyjnego Hodowlanego Instytutu Szkoleniowego Tengeru w Tanzanii.

Działania polegały na:

- 1) podłączeniu Internetu do pomieszczeń biurowych oraz dwóch sal wykładowych, w których odbywają się zajęcia informatyczne w LITI Tengeru;
- 2) wyposażeniu laboratoriów i sal wykładowych w specjalistyczny sprzęt analityczny i audiowizualny;
- 3) organizacji wizyty studyjnej w Polsce (obiekty SGGW) połączonej dla 3 osobowej delegacji: Pana Edricka Kapingi (dyrektor Instytutu), Pani Elly Massam (dyrektor ds. programowych Instytutu), Pan dr Charles Nyamunda (Sekretarz w Ministerstwie Hodowli i Rybołówstwa);
- 4) opracowaniu i przeprowadzeniu cyklu szkoleń poświęconych nowym technikom i technologiom w rolnictwie ze szczególnym uwzględnieniem hodowli zwierząt, adresowanych do wykładowców i studentów w Tengeru. Zajęcia poprowadzili: prof. Romuald Zabielski (Wydział Medycyny Weterynaryjnej), prof. Henryk Grodzki (Wydział Nauk o Zwierzętach) oraz dr Wiesław Ptach – kierownik projektu (Wydział Inżynierii i Kształtowania Środowiska).

Wkład PCPM w realizację projektu, polegał na:

- oddelegowaniu współpracownika do pomocy w kwestiach logistyczno-organizacyjnych
- oddelegowaniu dwóch współpracowników do przygotowania, przeprowadzenia i opracowania wyników ewaluacji projektu
- udziale w promocji projektu
- przygotowaniu numeru pisma „Pomoc Rozwojowa”

Misja PCPM w Tadżykistanie

Duszanbe, Tadżykistan

W czerwcu 2008 roku PCPM zainicjowało działalność swojej pierwszej misji poza Afryką – w Tadżykistanie. W jej ramach przeprowadzono projekt wpisujący się w międzynarodowe działania w zakresie ograniczania zagrożenia i skutków klęsk żywiołowych.

DLACZEGO TADŻYKISTAN?

Geograficzne położenie Tadżykistanu powoduje ciągłe zagrożenie mniejszymi lub większymi katastrofami naturalnymi, które corocznie kosztują życie setek ludzi i powodują przy tym olbrzymie straty finansowe. Ponad 96% powierzchni terenu zajmują góry lub obszary górzyste o średniej wysokości ponad 3000 m.n.p.m. Taka rzeźba terenu powoduje, że codziennie w którymś z zakątków Tadżykistanu zdarzają się katastrofy naturalne. W wielu przypadkach są one niezauważane przez władze centralne, szczególnie jeśli mają one miejsce w głębokich, mało lub wcale nie zaludnionych górach Pamiru.

Według danych Komitetu ds. Sytuacji Nadzwyczajnych i Obrony Cywilnej Tadżykistanu i Obrony Cywilnej Tadżykistanu oraz Biura ONZ ds. Koordynacji Pomocy Humanitarnej OCHA obszar Tadżykistanu doświadczył 170 trzęsień ziemi w okresie od 09/2007 do 03/2009 roku.

Problemem w Tadżykistanie są nie tylko trzęsienia ziemi, osuwiska, lawiny błotne czy powodzie. Od strony społecznej i ekonomicznej

kraj znajduje się w grupie najslabiej rozwiniętych krajów świata. Jest również najbiedniejszym krajem spośród byłych republik radzieckich. W latach 1992 – 1997 w kraju toczyła się wojna domowa, która skutecznie cofnęła w rozwoju Tadżykistan. Konsekwencje wojny widoczne są do dziś – na rynku tadżyckim nie istnieją produkty krajowe (oprócz warzyw i owoców). Zniszczona i zaniedbana podczas wojny infrastruktura kraju do dziś nie została odbudowana.

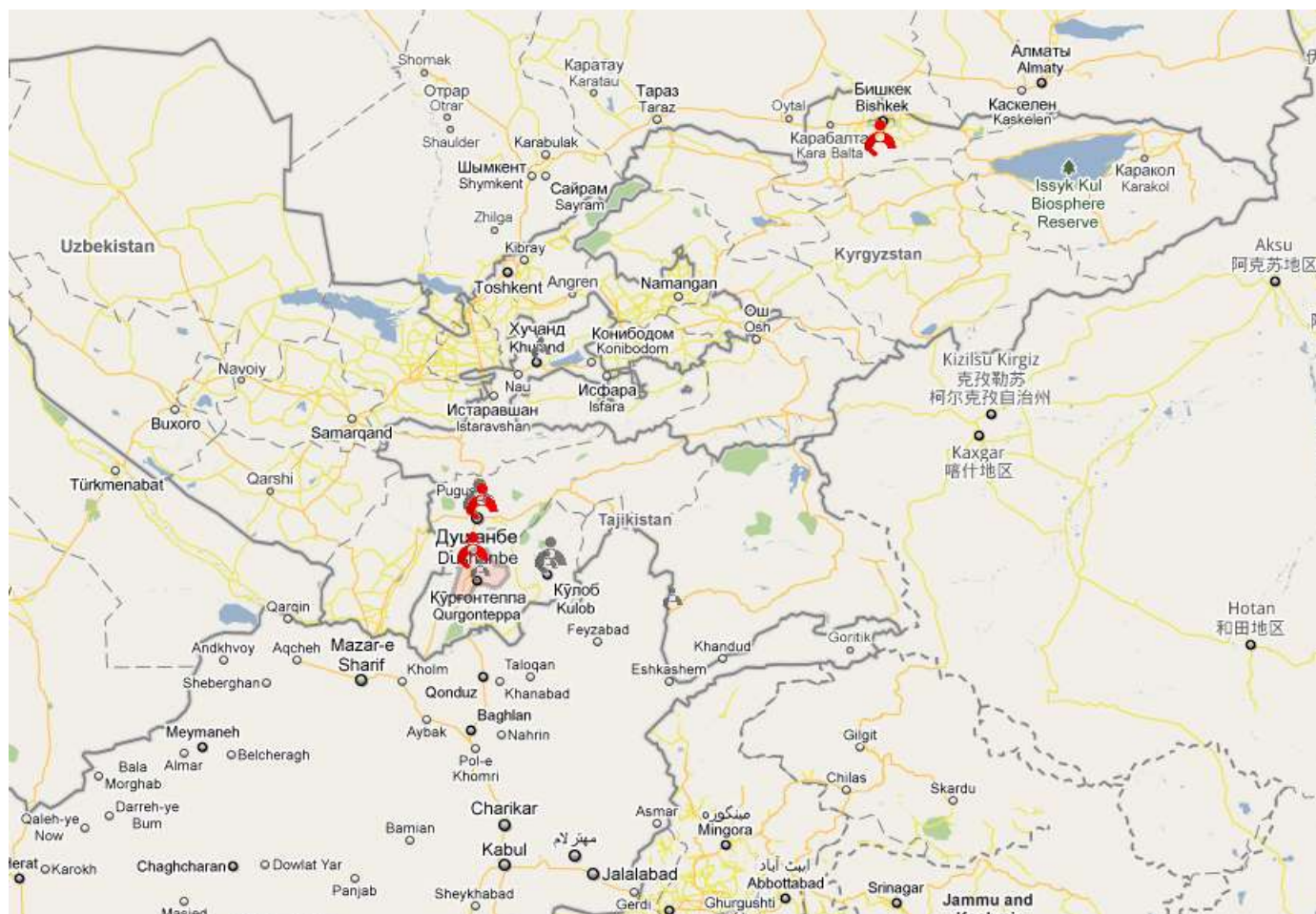
Ponad milion Tadżyków pracuje poza granicami swojego kraju (głównie Rosja i Kazachstan). Są to dane orientacyjne, liczba może być znacznie wyższa (raczej nie niższa). Jest to duży odsetek, biorąc pod uwagę liczbę ludności kraju – ok. 7 milionów w 2009 roku.

Tadżykistan po rozpadzie ZSRR stał się biedniejszym krajem. Świadczy o tym skrócenie średniej długości życia mieszkańców, niski poziom wykształcenia, nieznanomość języków obcych (obecnie również rosyjskiego), śmiertelność noworodków.

W Tadżykistanie działa wiele organizacji pozarządowych działających we wszystkich sferach życia – od edukacji, przez obronę cywilną, po rozwój przedsiębiorczości. Projekt PCPM wpisał się również w szerokie działania międzynarodowe prowadzone w tym kraju.

WARUNKI ŻYCIA I WYPOSAŻENIE

Personel PCPM mieszkał w wynajmowanym mieszkaniu w Duszanbe. Na potrzeby projektu udostępniony był samochód z kierowcą oraz sprzęt komputerowy i łączności.

Miejsca realizacji projektów PCPM na obszarze Tadżykistanu i Kirgistanu.

Projekt edukacji młodzieży szkolnej w zakresie zapobiegania katastrofom naturalnym był przeprowadzony w okolicach miasta Kurgan-Tiube w południowym Tadżykistanie, zaś projekt wolontariatu międzynarodowego – w stolicy Kirgistanu Biszkeku oraz w stolicy Tadżykistanu – Duszanbe.

Logo PCPM w kolorze szarym oznacza miejsca, w których w roku 2008 realizowano projekt wsparcia organizacji obrony cywilnej.

Edukacja młodzieży szkolnej w zakresie zapobiegania katastrofom naturalnym

Okręgi Dżomi i Churoson, Tadżykistan

TERMIN REALIZACJI: 1 maja do 30 listopada 2009 roku

BUDŻET: 750 tys. Euro, w tym dotacja MSZ 97 796 PLN

Fundusze PCPM i MSZ stanowiły współfinansowanie projektu realizowanego dzięki funduszom Unii Europejskiej (ECHO)

Zagrożenie klęskami żywiołowymi jest w Tadżykistanie idzie ramię w ramię ze słabością wielu elementów administracji państwowej, które często nie mają środków i zdolności wdrożeniowych do koordynowania akcji pomocowej w przypadku dużych kataklizmów. Po rozpadzie Związku Radzieckiego i odzyskaniu niepodległości Tadżykistan stanął przed poważnymi problemami natury ekonomicznej i społecznej. Wojna domowa w latach 90-tych dodatkowo te sytuacje skomplikowała hamując poważnie rozwój kraju. Większość struktur stworzonych za czasów ZSSR uległo rozkładowi lub zostało reorganizowanych, spieniając wymogi nowego ustroju i państwa. Dochód narodowy kraju spadł w roku 1997 do 30% poziomu z roku 1991, lecz od tego pory odnotowuje powolny wzrost (w 2006 wynosił on ok. 70% poziomu z roku 1991). W 2008 roku PCPM przeprowadził w Tadżykistanie projekt wsparcia merytorycznego i materialnego organizacji obrony cywilnej.

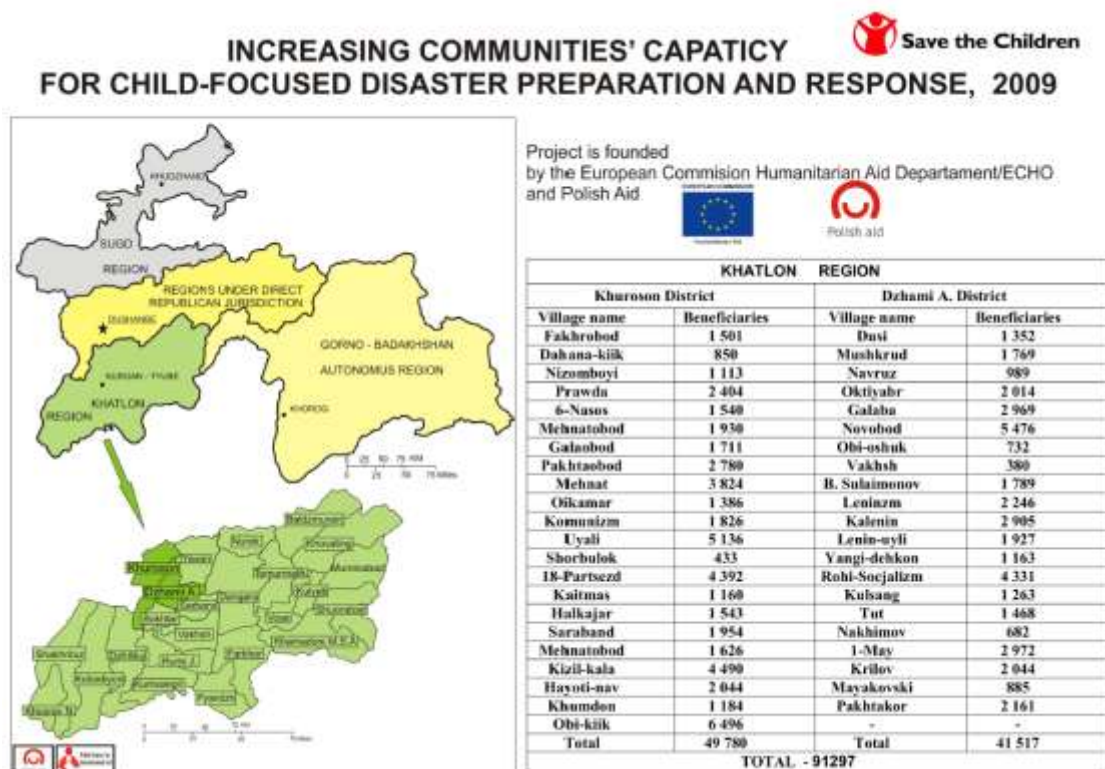
Dlaczego więc edukacja dzieci na temat zagrożenia ze strony klęsk żywiołowych jest tak ważna? Dzieci stanowią nieproporcjonalnie wysoki odsetek ofiar śmiertelnych w przypadku większości kataklizmów, szczególnie trzęsień ziemi. W samym tylko trzęsieniu ziemi w Pakistanie (Kaszmirze) w 2005, prawie 6300 szkół zawałiło się lub zostało poważnie uszkodzonych, prawie 16 000 dzieci zmarło pod gruzami, zaś kilka tysięcy uczniów musiało mieć amputowane kończyny z powodu rozległych ran. Podczas trzęsienia ziemi są zazwyczaj zbyt przerażone lub za słabe by się same wydostać z zagrożonych budynków. Bardzo ważne jest nauczenie dzieci podstawowych odruchów ochronnych podczas trzęsienia ziemi, by nie zamierały ze strachu.

Uczenie dzieci podstawowych informacji na temat zachowania się

podczas trzęsienia ziemi i innych klęsk żywiołowych, jak również ograniczania ich skutków jest także bardzo skuteczne: niewielkim kosztem można dotrzeć do dużej liczby dzieci, zaś one zabiorą nauczone w tym projekcie umiejętności w swoje dorosłe życie.

REALIZACJA PROJEKTU obejmowała takie działania jak:

1. **Przeprowadzenie przez „Kluby odporności na klęski żywiołowe” kampanii „przez dzieci, dla dzieci” w 40 szkołach** na temat zachowania się w przypadku klęski żywiołowej. Kampanie te były przeprowadzone m.in. poprzez forum dziecięce – tzn. zebranie wszystkich dzieci w wiosce, przygotowanie teatryka, konkursy rysunkowe, itp.
2. **Przeprowadzenie symulacji zachowania się w przypadku klęski żywiołowej w 40 szkołach.** Symulacje te były poprzedzone krótką lekcją i dyskusją w klasie na temat ograniczania skutków trzęsienia ziemi w szkole oraz w indywidualnych domach (zabezpieczenie ciężkich przedmiotów i mebli przed upadkiem, ukrycie się pod stołami i łóżkami, szybka ewakuacja). Dzieciom zostały także przekazane podstawowe informacje o sposobach ewakuacji z budynku szkolnego. Po tym wprowadzeniu dzieci przeprowadzały symulację, składającą się z dwóch elementów:
 - Natychmiastowego ukrycia się pod ławkami po otrzymaniu rozkazu / sygnału alarmowego,
 - Ewakuacji z budynku szkolnego i zebraniu się na placu apelowym.
3. **Symulacje sytuacji kryzysowych oraz szkolenia dla zespołów reagowania kryzysowego w 3 wioskach w zakresie ratowania dzieci w przypadkach katastrof.** Zespoły zarządzania kryzysowego zostały założone w każdej z 43 wiosek uczestniczących w projekcie i podlegają tadżyckiemu Ministerstwu ds. Sytuacji Nadzwyczajnych. Każdy członek zespołu ma ściśle określone zadanie w jego ramach jak np. wczesne ostrzeżenie, zdrowie/pierwsza pomoc, ochrona dzieci, ochrona ludzi niepełnosprawnych, zapewnienie schronienia, itp. W ramach proponowanego projektu, zespoły zarządzania kryzysowego przygotowały plan ograniczania skutków klęsk żywiołowych dla danej wsi oraz przeprowadzili symulacje akcji ratunkowej, pod kierownictwem i opieką lokalnych władz.

Wdrożenie systemu GIS dla wsparcia koordynacji projektów edukacyjnych w Tadżykistanie (projekt wolontariatu zagranicznego)

Biszkek, Kirgistan oraz Duszanbe, Tadżykistan

TERMIN REALIZACJI: 23 lipca do 20 grudnia 2009 roku.

BUDŻET: 60 000 PLN, w tym dotacja MSZ 54 000 PLN.

Projekt wolontariatu zagranicznego był odpowiedzią na PCPM na zgłoszone przez partnera lokalnego prośbę wsparcia jego działań w Tadżykistanie i Kirgistanie umiejętnościami, które nie są rozpowszechnione wśród mieszkańców Tadżykistanu: systemów GIS i przygotowywania map w oparciu o dostępne dane. Wolontariuszka – Magdalena Gromek – była dobrze przygotowana do tej pracy – z wykształcenia jest geografem, posiadała doświadczenie w pracy z GIS. Pracowała również jako wolontariusz w PCPM.

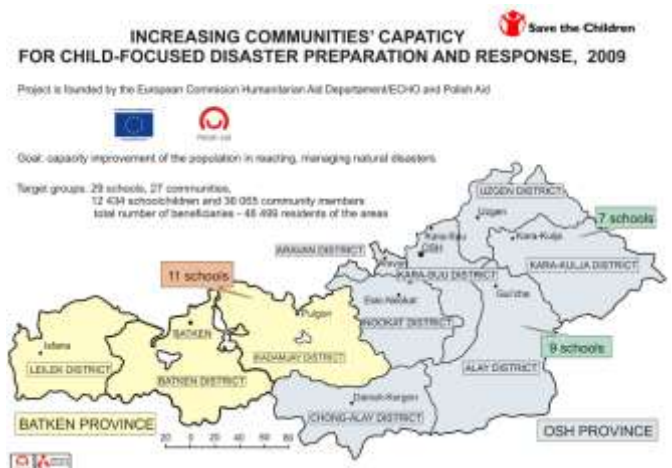
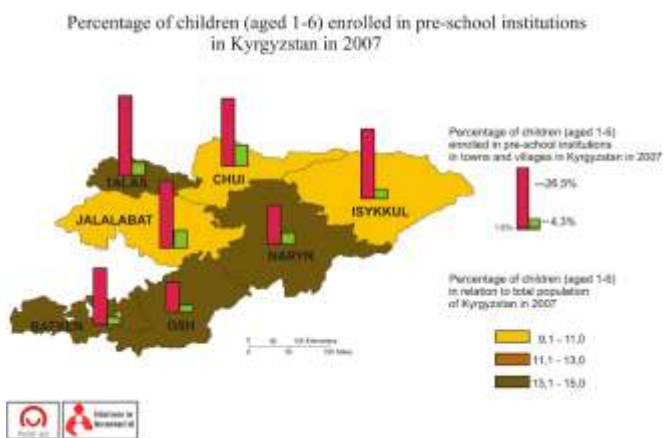
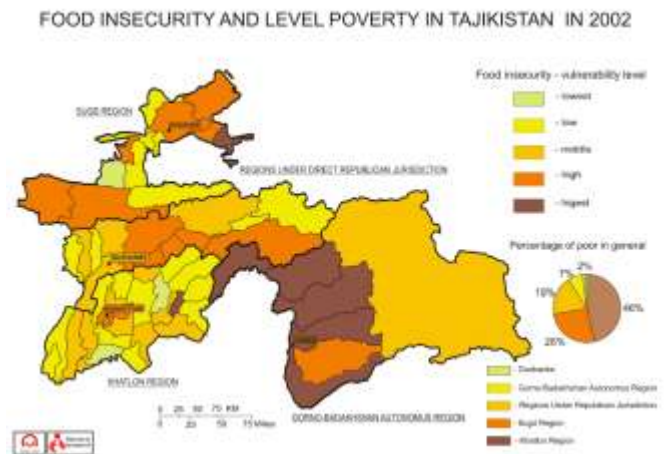
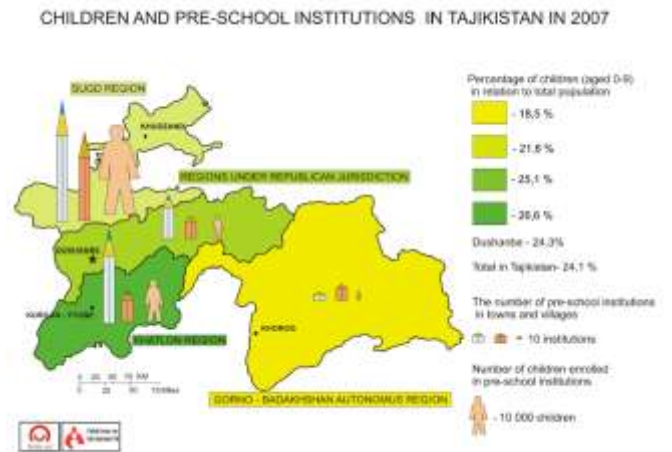
System Informacji Geograficznej (GIS) to ogólna nazwa systemu informacyjnego służącego do gromadzenia, wprowadzania, przetwarzania oraz wizualizacji danych geograficznych, którego jedną z funkcji jest wspomaganie procesu decyzyjnego – np. zarządzanie procesami humanitarnymi. Produktem pracy z GIS jest mapa. W życiu codziennym GIS jest szeroko stosowany we wszelkiego typu ewidencji – gruntów, budynków i ogólnie rzecz biorąc: wszelkiego rodzaju zasobów. Najczęściej używany jest przez geodetów, architektów i konstruktorów. Coraz częściej GIS wkracza również w dziedziny pomocy humanitarnej i rozwojowej.

Początkowy zarys projektu zakładał pracę wolontariuszki tylko w Tadżykistanie. Jednak ze względu na prośbę partnera lokalnego o rozszerzenie projektu, otrzymano zgodę MSZ na skrócenie czasu pobytu wolontariuszki w Tadżykistanie, na rzecz pracy w Kirgistanie. Ostatecznie, w Kirgistanie wolontariuszka przebywała od 23 lipca do 2 października, natomiast w Tadżykistanie od 3 października do 10 grudnia.

Działania wolontariuszki miały za zadanie wsparcie koordynacji pracy organizacji humanitarnych w zakresie edukacji. Ponieważ koordynacja w dużej mierze opiera się na użyciu map i materiałów informacyjnych, za ich przygotowanie odpowiedzialna była wolontariuszka. Celem projektu było wdrożenie systemu GIS w biurach partnera lokalnego, co oznaczało przeszkolenie pracowników Save the Children w GIS, by sami potrafili wykorzystywać ten system w przyszłości. W dwóch przeprowadzonych szkoleniach uczestniczyło łącznie 23 osoby (7 w biurze Save the Children w Kirgistanie oraz 16 w biurze Save the Children w Tadżykistanie).

W ramach projektu przygotowano 15 map dotyczących: obszarów działania Save the Children i wskaźników dotyczących edukacji, ochrony zdrowia, zagrożeń ludności – głównie dzieci w Kirgistanie i Tadżykistanie. Początkowo mapy dostępne były jedynie w formie cyfrowej, które zamieszczono m.in. na ONZ-owskim portalu informacyjnym www.reliefweb.int. Zaoszczędzone fundusze pozwoliły na ich druk w formie atlasu. 100 egz. atlasu zostało przekazane bezpłatnie organizacjom humanitarnym działającym w Tadżykistanie i Kirgistanie.

Przykłady map zrealizowanych dla wsparcia koordynacji projektów edukacyjnych w Tadżykistanie i Kirgistanie.

Działalność PCPM w Polsce

Działalność PCPM w Polsce skupiała się w 2009 roku na udzielaniu pomocy w integracji migrantów z krajów pozaeuropejskich. Działania te były finansowane przez Europejski Fundusz na rzecz Integracji Obywateli Państw Trzecich.

Pomoc w poszukiwaniu pracy, mieszkania oraz porady prawne dla migrantów

Począwszy od sierpnia 2009 roku, PCPM udziela migrantom pomoc z zakresu znalezienia pracy i mieszkania w Warszawie, jak również porad prawnych. Z pomocy tej mogą skorzystać osoby, które nie pochodzą z krajów członkowskich UE, przybyły na obszar RP legalnie i przebywają na nim min. rok. Z pomocy PCPM w roku 2009 skorzystało ok. 50 osób. Projekt jest kontynuowany do końca maja 2010 roku.

Międzykulturowy Klub Malucha

PCPM wraz z Fundacją Sto Pociech przeprowadził w listopadzie i grudniu 2009 roku pilotażowy projekt, którego celem było wspieranie dialogu międzykulturowego pomiędzy obywatelami Polski a obywatelami Państw Trzecich (spoza UE). "Międzynarodowy Klub Malucha" był skierowany do rodzin imigranckich i polskich wychowujących małe dzieci w wieku 0-5 lat. W czasie wspólnych zajęć, odbywających się dwa razy w tygodniu, rodziny mogły poznać innych rodziców z małymi dziećmi, doświadczyć z ich strony wsparcia, nawiązać trwałe znajomości. Dla polskich rodzin są okazją do poznania innych kultur, przełamania barier w kontakcie z imigrantami w Polsce. Liczymy na to, że w czasie zajęć rodziny polskie i imigranckie nawiążą między sobą trwałe, głębsze relacje. Projekt nie był kontynuowany ze względu na brak dalszych źródeł finansowania.

„Pomoc Rozwojowa” – kwartalnik PCPM na temat problemów globalnych

W 2009 roku PCPM rozpoczęło wydawanie bezpłatnego kwartalnika „Pomoc Rozwojowa”. Ma on charakter popularno-naukowy i jest przeznaczony dla szerszego grona osób zainteresowanych problemami rozwojowymi, w tym pracowników instytucji państwowych, organizacji pozarządowych oraz studentów. W 2009 roku PCPM wydało dwa numery, w tym jeden redagowany we współpracy z warszawską Wyższą Szkołą Gospodarstwa Wiejskiego w nakładzie do 400 egz.

Każdy z numerów kwartalnika skupia się na jednym temacie przewodnim takim jak np. nowe technologie w pomocy humanitarnej i rozwojowej (nr 1/2009) oraz pomoc humanitarna dla ofiar głodu i suszy (nr 2/2009). W każdym numerze znajduje się także wybór artykułów na temat krajów Afryki i Azji oraz problemów globalnych. Każdy numer zamyka kilka artykułów na temat doświadczeń, wyniesionych przez polskie organizacje pozarządowe z realizacji ich projektów pomocowych za granicą.

Na rok 2010 planowane jest wydanie kolejnych czterech numerów kwartalnika, gdzie tematami przewodnimi będzie m.in. Gruzja, Południowy Sudan oraz Zambia.

„Pomoc Rozwojowa” jest dystrybuowana bezpłatnie do uczelni wyższych, bibliotek, organizacji pozarządowych oraz instytucji państwowych, jak również jest dostępna w formie elektronicznej (PDF) na stronie internetowej PCPM (www.pcpm.org.pl/pomoc_rozwojowa). Pismo jest wydawane w ramach projektów PCPM, finansowanych przez Program „Polska Pomoc” MSZ RP.

Lokalizacja biura PCPM w Warszawie, ul. Dobra 8/10 lok. 1

Międzykulturowy Klub Malucha Inter-Cultural Children's Club Межкультурный Клуб Малыша

Międzykulturowy Klub Malucha to miejsce spotkania różnych kultur.

Dla kogo? Dla rodzin imigranckich, polskich i imigrancko-polskich z małymi dziećmi (0-5 lat).

Gdzie? Fundacja Sto Pociech, ul. Freta 20/24a, Warszawa.

Kiedy? Każdy wtorek i czwartek, w godz. 10.00-15.00. Zajęcia ruszają 3 listopada 2009 r.

Szczegółowy harmonogram na www.stopociech.pl.

Zgłoszenia:

Fundacja Polskie Centrum Pomocy Międzynarodowej
ul. Dobra 8/10 lok. 1, Warszawa, www.pcpm.org.pl,
tel. (022) 401 78 05, klubmalucha@pcpm.org.pl,
lub podczas zajęć w Fundacji Sto Pociech.

Udział w zajęciach Klubu jest bezpłatny.

Pomoc Rozwojowa

pomoc humanitarna • pomoc rozwojowa • problemy globalne • krajów na świecie • zdrowie i migranci • pomoc społeczna
www.pcpm.org.pl nr 2/2009 • wywodzi październik 2009 • numer bezpłatny

Wydawca: Fundacja Polskie Centrum Pomocy Międzynarodowej (PCPM) ul. Dobra 8/10 lok. 1, Warszawa
Redakcja: Fundacja Sto Pociech ul. Freta 20/24a, Warszawa
Druk: Drukarnia „Polska Pomoc” ul. Dobra 8/10 lok. 1, Warszawa

Tętno świata 1	Praca przy granicach 11	Adres 15	Azja 19
WARSZAWSKIE TECHNOLOGIE W POMOCY HUMANITARNEJ I ROZWOJOWEJ	Wzrost i zdrowie w regionie 12	Coś – coś Szwajcarii 16	Międzynarodowy 20
Straszenie sceny afrykańskiej – dane dla ludzi 13	Wzrost i zdrowie w regionie 12	Praca przy granicach 11	Wzrost i zdrowie w regionie 12
Wzrost i zdrowie w regionie 12	Wzrost i zdrowie w regionie 12	Praca przy granicach 11	Wzrost i zdrowie w regionie 12
Wzrost i zdrowie w regionie 12	Wzrost i zdrowie w regionie 12	Praca przy granicach 11	Wzrost i zdrowie w regionie 12

Okładka numeru 1 (2/2009) kwartalnika PCPM „Pomoc Rozwojowa”

Projekty pomocowe, zrealizowane przez PCPM w Polsce i za granicą w latach 2006-2010

Działania PCPM w Polsce:

- Działalność wydawnicza i badawcza
- Pomoc dla migrantów w poszukiwaniu pracy i mieszkania w Warszawie
- Prowadzenie zajęć „Międzykulturowego Klubu Malucha

Gruzja: Pomoc dla uchodźców wewnętrznych i wsparcie dla samorządów w zapobieganiu klęskom żywiołowym (2010)

Tadżykistan / Kirgistan: Projekt wolontariatu zagranicznego (2009)

Tadżykistan: Szkolenie dzieci jak postępować w przypadku trzęsienia ziemi (2009), szkolenia i wyposażenie dla zespołów poszukiwawczo-ratowniczych (2008). **Wsparcie informatyzacji szkół (2010)**

Sudan: wsparcie szkoły w obozie dla uchodźców w Chartumie (2006)

Palestyna: rozwój rolnictwa na południowych obszarach Autonomii Palestyńskiej

Południowy Sudan: elektryfikacja wsi – wsparcie projektu Polskiego Tow. Fotowoltaicznego (2010)

Południowy Sudan: remont szkoły (2006), budowa szkoły (2007), budowa centrum szkoleń zawodowych (2008), pomoc medyczna dla kobiet cierpiących na przetokę dróg rodnych (2008)

Zambia: rozbudowa szkoły podstawowej (2008 oraz 2009). **Doposażenie kliniki medycznej (2010)**

PCPM: Naszą siłą jest doświadczenie

Większość pracowników PCPM posiada doświadczenie w realizacji projektów pomocowych w ramach ONZ lub pozarządowych organizacji humanitarnych w takich krajach jak Sudan, Kamerun, Irak, Czeczenia, Kosowo, Nepal, Tadżykistan i Timor Wschodni.

**Polskie Centrum
Pomocy Międzynarodowej**

ul. Dobra 8/10 lok. 1
00-303 Warszawa
tel. (22) 401 78 05
e-mail: info@pcpm.org.pl